

Στα χέρια του Θεού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Μητροπ. Λεμεσού Αθανάσιος](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μητροπολίτη Λεμεσού Αθανασίου

Εαυτούς καί αλλήλους καί πάσαν τήν ζωήν ημών Χριστώ τώ Θεώ παραθώμεθα. Τους εαυτούς μας και τους άλλους ανθρώπους, τα παιδιά μας, τους φίλους μας, τους συγγενείς μας, τους οικείους μας, τους συναδέλφους μας, τους συμπολίτες μας, τον κόσμο όλο να τον αφήσουμε στα χέρια του Θεού! Και όσο κι αν φαίνεται απλή αυτή η προτροπή του διακόνου της Εκκλησίας, στις μέρες μας ιδιαίτερα έχει τεράστια σημασία και μεγάλη δύναμη. Γιατί νομίζω ότι στις πολύπλοκες μέρες που ζούμε που φορτωνόμαστε όλοι πάρα πολλά πράγματα, έχουμε καταντήσει να είμαστε πάρα πολύ κουρασμένοι. Και συναντάει κανείς

ανθρώπους πονεμένους και κουρασμένους, ακόμα και στη νεανική ηλικία. Συναντά κανείς νέους οι οποίοι έχουν γηράσει από τον κόπο και τον μόχθο της καθημερινότητας, οι οποίοι έχουν τραυματιστεί κι έχουν πληγωθεί απ' όλ' αυτά που συμβαίνουν γύρω τους.

Υπάρχουν νέοι άνθρωποι οι οποίοι έχουν τόση ευαισθησία που είναι αρκετό γι' αυτούς ν' ακούσουν ένα δελτίο ειδήσεων για να βυθιστεί η ψυχή τους μέσα σε μια μεγάλη απορία και για το τι γίνεται μέσα στον κόσμο και για το πού πηγαίνει ο κόσμος και για το τι θα γίνει ακόμα συν τω χρόνω. Και μπαίνει η ψυχή του ανθρώπου μέσα σ' αυτή την αγωνία... Και αυτή η αγωνία και αυτός ο κόπος και αυτή η δυσκολία είναι ένα σημείο των εσχάτων ημερών, ένα σημείο που ο Κύριος μάς το έδωσε ως γνώρισμα των εσχάτων χρόνων• που οι έσχατοι χρόνοι, βέβαια, είναι διαρκώς παρόντες μέσα στην Εκκλησία. Ζούμε όλοι μας αυτή τη δυσκολία, αυτό το βάρος που βλέπουμε καθημερινά μπροστά μας.

Έρχεται ο Χριστός και μας λέγει να έρθουμε κοντά Του όλοι εμείς οι κουρασμένοι, οι πεφορτισμένοι και θα μας αναπαύσει. Και έρχεται η Εκκλησία και μας προτρέπει τους εαυτούς μας και τους γύρω μας και τα πάντα να τα αφήνουμε στα χέρια του Θεού. Και πολλές φορές ακούμε από πνευματικούς ανθρώπους όταν τους εκθέτουμε τα προβλήματά μας και τις δυσκολίες μας «άφησ' το στον Θεό». Και βλέπουμε ότι αυτή η απάντηση δεν μας πολυαναπαύει πάντοτε. Γιατί θεωρούμε «πώς να τ' αφήσω στον Θεό; Εγώ τι πρέπει να κάμω;

Εγώ τι μπορώ να κάμω; Εγώ δεν πρέπει να κάμω τίποτε; Να τ' αφήσω όλα στον Θεό και να μείνω με χέρια σταυρωμένα;». Και νομίζουμε ότι αυτό το πράγμα είναι ολιγωρία, ότι είναι αδιαφορία, ότι είναι δειλία, ενώ τελικά είναι μεγάλη ανδρεία! Πρέπει να είσαι πολύ γενναίος άνθρωπος για να τ' αφήσεις όλα στα χέρια του Θεού και πρέπει να έχεις την ψυχή σου γεμάτη μ' εμπιστοσύνη εις την πρόνοια και εις την αγάπη του Θεού Πατέρα μας.

Παρά τούτα όμως, η Εκκλησία μας εδώ και αιώνες επαναλαμβάνει συνεχώς αυτή την προτροπή που όντως φαίνεται πάρα πολύ σπουδαία. Σκεφθήκατε ένα άνθρωπο ο οποίος είναι φορτωμένος ένα βαρύ φορτίο, ένα μεγάλο φορτίο κι έρχεται κάποιος και του λέει «άφησέ με να το πάρω το φορτίο εγώ» και μας ξεφορτώνει και μας βγάζει το φορτίο από πάνω μας και το παίρνει εκείνος! Κι αισθανόμαστε εμείς μεγάλη άνεση, μεγάλη ξεκούραση, γιατί μας πήρε το φορτίο. Και δεν το πήρε για να το πετάξει κάπου αλλού, αλλά για να το οδηγήσει με τον καλύτερο τρόπο εκεί που θα θέλαμε εμείς να οδηγηθεί. Φτάνει να του δώσουμε εμπιστοσύνη! Φτάνει να τον αφήσουμε να πάρει αυτό το φορτίο από πάνω μας! Αυτό σημαίνει το **«παραθώμεθα»**: να τα δώσουμε στα χέρια του Θεού όλα.

Αλλά είναι αυτό άραγε ένα πράγμα εύκολο; Δεν είναι εύκολο όπως είπα

προηγούμενως. Είναι πολύ δύσκολο γιατί μας εμποδίζει ο εαυτός μας • μας εμποδίζει ο εαυτός μας, η φιλαυτία μας. Φοβούμαστε να τα δώσουμε στα χέρια του Θεού! Φοβόμαστε ν' αφήσουμε τον εαυτό μας στα χέρια του Θεού! Δεν είναι εύκολο πράγμα να πεις στον Θεό «γεννηθήτω το θέλημά Σου»!

Να σας πω κάτι που το λέω συχνά. Είναι μια δική μου αδυναμία που την εβίωνα για αρκετά χρόνια. Όταν ήμουν νέος και σκεφτόμουν να γίνω μοναχός -από μέσα μου έβγαине αυτή η επιθυμία του μοναχισμού- σκεφτόμουν να μείνω στο Άγιο Όρος αλλά και από την άλλη φοβόμουν να το αποδεχτώ αυτό το πράγμα: Πώς θ' αφήσω τους γονείς μου, ν' αφήσω την πατρίδα μου και να πάω σ' ένα τόπο άγνωστο, μακριά, που δεν θα με ξαναδεί κανένας, ούτε θα ξανάβλεπα εγώ κανένα! Και ρώτησα ένα γέροντα: Γέροντα άραγε να γίνω μοναχός;

Μου λέει: να παρακαλείς τον Θεό να κάνει το θέλημά Του! Κι εγώ ετρόμαξα! Και λέω: έχει γούστο να θέλει ο Θεός να γίνω μοναχός! Εσκέφτηκα ότι αν ο Θεός θέλει κάτι που εγώ δεν το θέλω, τι θα κάνουμε τώρα; Κάποιος από τους δύο πρέπει να κόψει το θέλημά του! Ή ο Θεός να κόψει το θέλημά Του - θα με βόλευε βέβαια αυτό το πράγμα -, ή εγώ να έκοβα το θέλημά μου και ν' ακολουθούσα το θέλημα του Θεού που μου φαινόταν ένα μεγάλο βουνό.

Δεν μπορούσα να εννοήσω τότε, ότι το θέλημα του Θεού είναι η πιο μεγάλη ανάπαυση στον άνθρωπο! Δεν είναι δυνατόν ο Θεός να θέλει κάτι, το οποίο να σε φέρει σε δύσκολη θέση. Αντίθετα! Ο Θεός σε εξάγει από τη φυλακή που βρίσκεσαι και σε οδηγεί σε τόπο αναπαύσεως. Το θέλημα του Θεού είναι ειρήνη στην ψυχή του ανθρώπου, είναι χαρά στον άνθρωπο, είναι ανάπαυση στον άνθρωπο! Αυτό που λέει ο Χριστός **«δεύτε πρός με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς»** δεν το ήξερα, δεν μπορούσα να το καταλάβω ότι εάν αφεθώ στο θέλημα του Θεού, αυτό θα 'ταν η πιο μεγάλη ανάπαυσις.

Αυτό δεν το καταλάβαινα, δεν μπορούσα να το εννοήσω! Φοβόμουν το θέλημα του Θεού. Φοβόμουν τον Θεό! Όπως ένα μωρό που πηγαίνει στον γιατρό και δεν θέλει ν' αφήσει τον γιατρό να το θεραπεύσει: κλωτσά τον γιατρό, αντιδρά, κάμνει φασαρίες, τρέχει μέσα στους διαδρόμους • δεν θέλει ν' αφήσει τον γιατρό ν' αγγίξει πάνω του! Μέχρι που να βάλει μυαλό βέβαια και να καταλάβει ότι δεν πρέπει να κάνει έτσι...

Χρειάζεται να υπερβεί κανείς τον εαυτό του και χρειάζεται να γνωρίσει την αγάπη του Θεού • ότι ο Θεός, όπως έλεγε και ο αείμνηστος γέροντας Παΐσιος, είναι οξυγόνο στον άνθρωπο. Δεν μπορεί να γίνεται διοξειδίο του άνθρακος. Δεν μπορεί ο Θεός να σου δημιουργήσει μια αποπνικτική ατμόσφαιρα που να σε πνίξει μέσα.

Όταν ο Θεός ενεργεί στον άνθρωπο και ομιλεί στον άνθρωπο και αποκαλύπτει εις

τον άνθρωπο τον εαυτό Του και την αγάπη Του, τότε μια απέραντη ειρήνη, μια απέραντη γαλήνη βασιλεύει στην ψυχή του ανθρώπου κι ο άνθρωπος καταλαβαίνει αυτό που είπε ο Χριστός «καγώ αναπαύσω υμάς», εγώ θα σας αναπαύσω. Και μετά καταλαβαίνει εκ πείρας ότι δεν υπάρχει άλλη ανάπαυσις, δεν υπάρχει πουθενά ανάπαυσις, μόνο ο Χριστός είναι ανάπαυσις της ψυχής μας. Μακριά από τον Χριστό υπάρχει κόπος, υπάρχει δυσκολία, υπάρχει μεγάλη δυσφορία της ψυχής μας. Όταν είναι κάτι μέσα στην ευλογία του Θεού τότε όλα είναι πανέμορφα!

Πηγή: isagiastriados.com